

אפרים הימן ז"ל

כעסת נורא. ולא רצית לקבל.
מקווה שבא קץ לייסוריך, ועכשיו אתה כבר
לא כועס.

אוהבים אותך עד בלי די,
ומבטיחים להיות שם בשביל יקירך תמיד.

תמי שניפר

אפרים יקר שלי,
אתמול בארבע סערו השמיים –
רוח עזה סחפה ומשכה הכל.
וכזו נרגעה – בא הגשם ושטף.
ואז בדיוק כשהכל נרגע – יכולת לשחרר ולתת
לנשמתך דרוור.

פרוייקה – היית אדם מזן נדיר – שכולו טוב
ונתינה אינסופית.
בלי טיפה של התנשאות או זיוף. אדם ישר
וישיר.
מעולם לא שמת עצמך בסדר עדיפות כלשהו.
וחבל.
ראית רק אותנו, ורק מה ניתן לעשות למעננו.
הילדים והנכדים שלך וילדי ונכדי שלי.
היית לבנותי כאב, שתמיד-תמיד היה שם
בשבילן (גם בשבילי).
אהבת אותן מאד וזכית להמון אהבה מצידן.

ולצד זה – היית גם אדם כועס. כעסת נורא.
וכעסך היה נוקב וכואב.
לא יכולת לשאת עוולות או אי צדק – ונלחמת
בדרכך.
מעטים היו מודעים לעולמות העמוקים של
הידע והסקרנות בה ניחנת.
לא היה תחום בו לא גילית עניין. ידעת המון,
על המון דברים.

בנסיעות הארוכות שלנו – לא פסקת לדבר,
הרבת לספר על העבר.
סיפורים עם צבע וטעם. סיפרת בגעגוע על ריח
הקפה הטחון בבית ההורים בדיוק בארבע כל
יום, ועל טעם הסבריינה מבית הקפה בחיפה –
שכל כך אהבת.
היה כיף לשמח אותך – עם תה עם הרבה סוכר
או שוקולד ממולא בטעם תות.

תמיד היית מאד מציאותי ובגיל 76 כבר
אמרת לי – שדי מספיק.
גם כשחלית – היית מציאותי ומפוקח.
ושיתפת פעולה עם המחקר – למרות כל
הקשיים...
אבל – המציאות בה אתה הפכת לנוקק –
היתה בלתי נסבלת מבחינך.